

Dokumentacja Końcowa

Opis problemu

Dla problemu klasyfikacji obrazów (np. zbiór FashionMNIST lub docelowo CIFAR-10 lub CIFAR-100), należy znaleźć podzbiór najbardziej charakterystycznych przykładów z każdej klasy które są wystarczającym do zbudowania poprawnie działającego klasyfikatora. Czyli które zdjęcia są w stanie zapewnić najlepszą możliwą separację?

Opis Rozwiązania

Dane

W projekcie korzystamy z dwóch zbiorów danych: FashionMNIST oraz CIFAR-10.

Zbiory danych zostały już podzielone na część treningową i testową. W naszych eksperymentach wprowadziliśmy dodatkowy podział zbioru treningowego na część treningową i walidacyjną, aby przeprowadzić walidację podczas trenowania modelu. Część testowa z pierwotnego podziału została wykorzystana wyłącznie do ostatecznej oceny skuteczności modelu.

Funkcja celu

$$J(S) = \alpha \cdot \text{Balanced Accuracy}(S) - \beta \cdot \frac{|S|}{|D|}$$

$$\alpha = 1.0$$

$$\beta = 0.5$$

Zastosowane modele CV

Po przetestowaniu modeli jak radzą sobie z detekcją(2-3 epoki na całym zbiorze treningowym) na podstawie wyników wybraliśmy:

- **Prosty Model własny** dla FashionMNIST:

```
class SimpleCNN(nn.Module):  
  
    def __init__(self):  
        super(SimpleCNN, self).__init__()  
        self.conv1 = nn.Conv2d(1, 16, kernel_size=3, padding=1)  
        self.conv2 = nn.Conv2d(16, 32, kernel_size=3, padding=1)  
        self.fc1 = nn.Linear(32 * 7 * 7, 128)  
        self.fc2 = nn.Linear(128, 10)  
  
    def forward(self, x):
```

```

x = F.relu(self.conv1(x))
x = F.max_pool2d(x, 2)
x = F.relu(self.conv2(x))
x = F.max_pool2d(x, 2)
x = x.view(x.size(0), -1)
x = F.relu(self.fc1(x))
x = self.fc2(x)
return x

```

- Trójkanałowy prosty model własny dla Cifar-10

```

class CNN3Channel(nn.Module):

    def __init__(self):
        super(CNN3Channel, self).__init__()
        self.conv1 = nn.Conv2d(3, 16, kernel_size=3, padding=1)
        self.conv2 = nn.Conv2d(16, 32, kernel_size=3, padding=1)
        self.conv3 = nn.Conv2d(32, 64, kernel_size=3, padding=1)
        self.fc1 = nn.Linear(64 * 4 * 4, 128)
        self.fc2 = nn.Linear(128, 10)

    def forward(self, x):
        x = F.relu(self.conv1(x))
        x = F.max_pool2d(x, 2)
        x = F.relu(self.conv2(x))
        x = F.max_pool2d(x, 2)
        x = F.relu(self.conv3(x))
        x = F.max_pool2d(x, 2)
        x = x.view(x.size(0), -1)
        x = F.relu(self.fc1(x))
        x = self.fc2(x)
        return x

```

Decyzja o wyborze najprostszych modeli jest uzasadniona ich szybkością w trenowaniu oraz walidacji. Modele te osiągają wyniki na poziomie 85% na FashionMNIST i 50% na CIFAR-10 już po 2-3 epokach.

Zastosowane algorytmy optymalizacyjne

Przetestowaliśmy 4 różne algorytmy optymalizacyjne:

- strategię ewolucyjną One Plus One
- strategię ewolucyjną Mu Plus Lambda
- strategię ewolucyjną Mu, Lambda
- algorytm wspinaczkowy

Parametry strategii ewolucyjnych

- Krzyżowanie równomierne
- Mutacja zamiana bitów(1, 100)
- Selekcja ruletkowa

Parametry algorytmu wspinaczkowego

- Sąsiedztwo określone jako maski(które obrazy wziąć) różniące się o liczbę bitów (1, 10).

Przeprowadzone eksperymenty

Przeprowadziliśmy eksperymenty dla zbiorów danych FashionMNIST oraz CIFAR-10.

Każdy eksperyment powtórzyliśmy trzykrotnie, aby uśrednić wyniki oraz zminimalizować wpływ losowości algorytmów na potencjalne wartości skrajne.

W obu przypadkach zaczęliśmy od wyznaczenia bazowej wartości metryk dla losowego osobnika który był określany w taki sam sposób jak początkowy osobnik w algorytmach optymalizacyjnych. Wartość tych metryk także została uśredniona dla kilku osobników.

Obserwacje

W poniższej analizie TEST LOSS oznacza wynik naszej metryki z punktu Funkcja celu.

Wyniki TEST LOSS i BALANCED ACCURACY są wynikami na zbiorze testowym po wytrenowaniu modelu przez 5 epok na podzbiorze treningowym wyznaczonym przez algorytmy optymalizacyjne.

Na początku wyznaczyliśmy rozmiar początkowego osobnika oraz liczbę epok treningowych, które zapewniają odpowiedni balans między szybkością trenowania a wynikiem balanced accuracy. Eksperyment został przeprowadzony dla FashionMNIST oraz CIFAR-10 Ich przebieg znajdują się w notebookach:

- notebooks/01-MO-FashionMnist_initial_ind_size.ipynb.
- notebooks/03-MO-Cifar_initial_individual.ipynb

Analiza wyników FashionMNIST

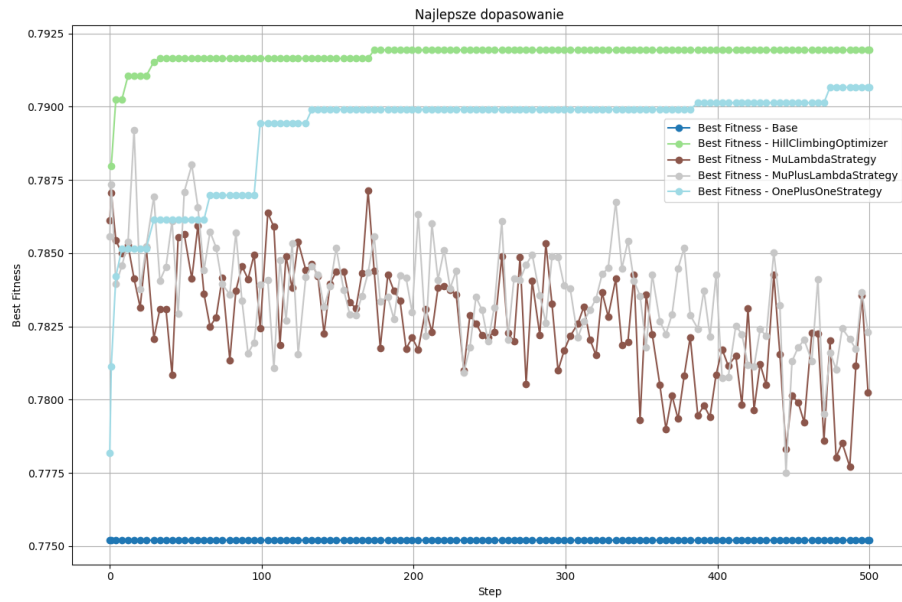
Eksperymenty z mutacją równą jeden oraz z sąsiedztwem różniącym się o jeden bit w przypadku algorytmu wspinaczkowego

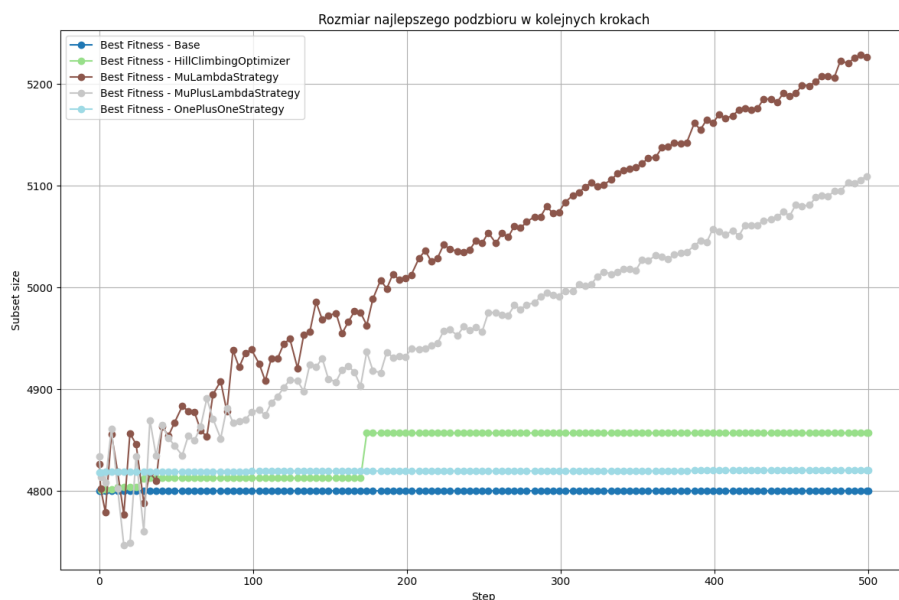
Wartości metryk

Metric	TEST LOSS	BALANCED ACCURACY
Bazowe rozwiązanie	0.778	0.828
Mu+Lambda	0.793	0.846
Mu, Lambda	0.790	0.845
One plus one	0.800	0.851
Wspinaczkowy	0.793	0.847

Odchylenie standardowe między uruchomieniami

Metric	Wspinaczkowy	Mu, Lambda	Mu+Lambda	One plus one
BALANCED ACCURACY Std	0.0096	0.0075	0.0037	0.0099
TEST LOSS Std	0.0097	0.0077	0.0037	0.0098
best fitness Std	0.00002	0.0050	0.0024	0.0030
subset_size Std	68.147	54.617	20.502	15.503

Z zebranych wyników możemy zauważyć, że udało nam się znaleźć lepsze wyniki niż losowe oraz początkowe, ale nie jest to bardzo duża różnica.

Wyniki pomiędzy różnymi technikami optymalizacji nie różnią się znacząco między sobą w osiągnięciu ostatecznego wyniku.

Na podstawie wykresu: Figure 2: Rozmiar podzbioru możemy zauważyć, że w przypadku algorytmu wspinaczkowego oraz strategii one plus one rozmiar pozostaje stabilny. Jednak dla Mu, lambda oraz Mu plus lambda rozmiar rośnie przez co wartość funkcji celu powoli spada co możemy zaobserwować na wykresie: Figure 1: Najlepsze dopasowanie.

Eksperymenty ze zwiększonym sąsiedztwem oraz mutacją

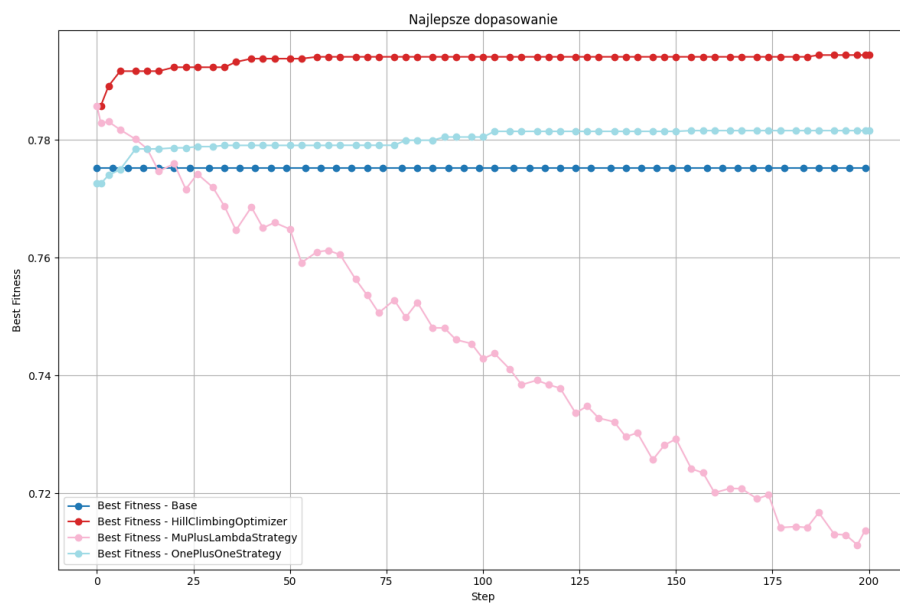
W przypadku tych eksperymentów zdecydowaliśmy się zwiększyć rozmiar mutacji z 1 do 100 dla strategii ewolucyjnych. Ponadto, dla algorytmu wspinaczkowego zwiększyliśmy liczbę bitów różniących sąsiadów z 1 do 10. Dodatkowo dostosowaliśmy prawdopodobieństwo zmiany bitu, aby przejścia z 0 na 1 oraz z 1 na 0 były równie prawdopodobne, nawet w sytuacji znacznej dysproporcji między liczbą zer i jedynek w wektorze reprezentującym osobnika

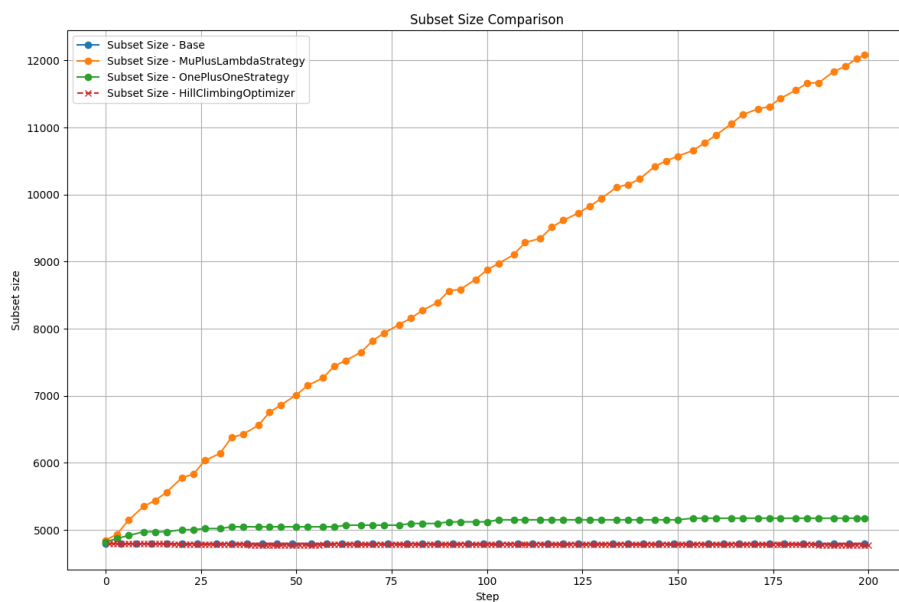
Wartości metryk

Metric	TEST LOSS	BALANCED ACCURACY
Bazowe rozwiązanie	0.778	0.828
Mu+Lambda	0.793	0.846
One plus one	0.790	0.845
Wspinaczkowy	0.801	0.851

Odchylenie standardowe między uruchomieniami

Metric	Wspinaczkowy	Mu+Lambda	One Plus One
BALANCED ACCURACY Std	0.0061	0.0007	0.0105
TEST LOSS Std	0.0057	0.0002	0.0123
Best fitness Std	0.0028	0.0021	0.0013
Subset size Std	42.016	69.2122	178.0340

W przypadku zastosowania większej mutacji w strategiach oraz większej różnicy bitów między sąsiadami w algorytmie wspinaczkowym. Nie widać polepszenia się wyników względem poprzednich eksperymentów.

Dalej nasze algorytmy otrzymują końcową wartość lepszą niż punkty bazowe, ale nie widać poprawy względem eksperymentów przeprowadzonych z mniejszą mutacją.

Główną różnicę jaką możemy zauważyć jest jeszcze większe odbieganie w przypadku strategii `mu plus lambda` od początkowego zbioru i jego szybsze zwiększanie co powoduje szybszy spadek wartości funkcji celu.

Analiza wyników Cifar-10

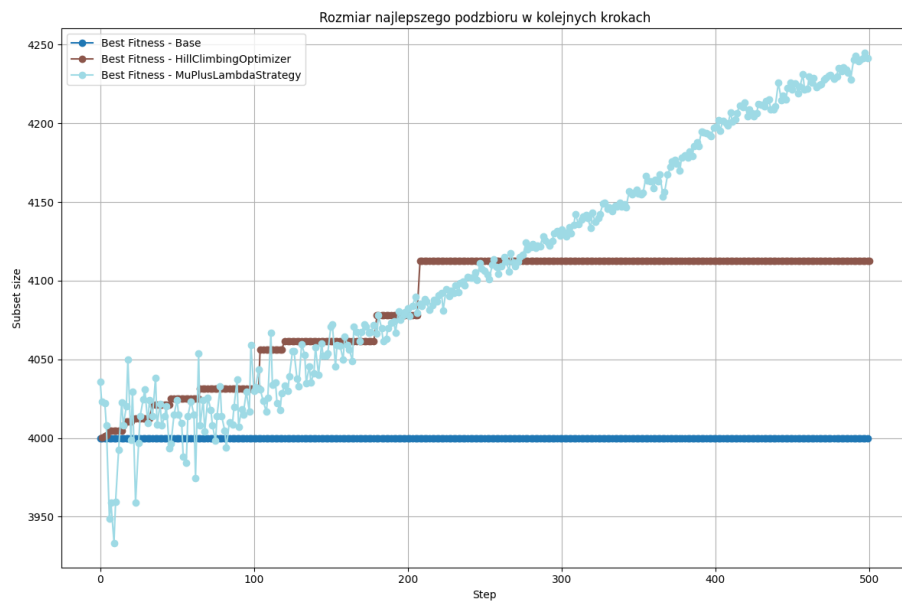
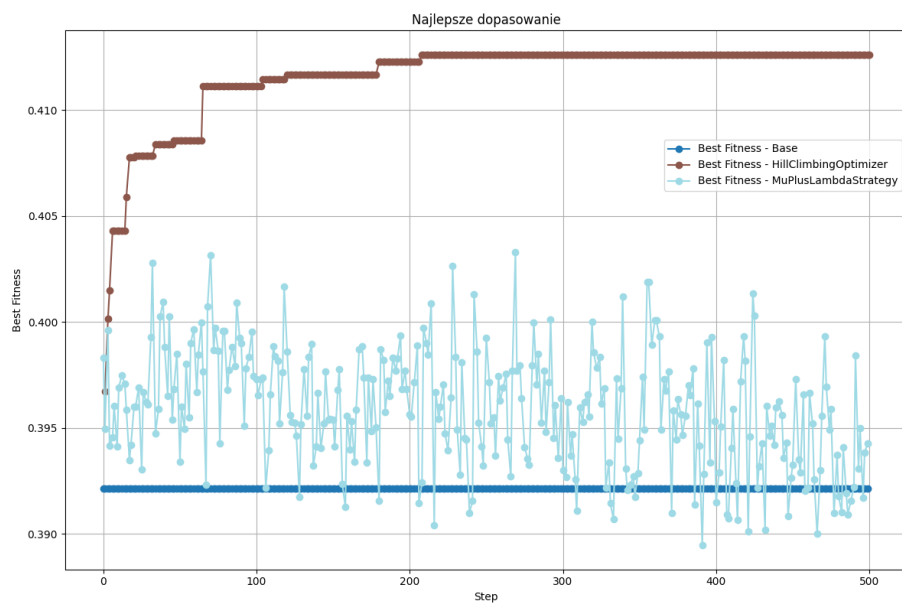
Wyniki na zbiorze testowym po wytrenowaniu na podzbiorze treningowym.

	TEST LOSS	BALANCED ACCURACY
Bazowe rozwiązanie	0.410	0.460
Mu+Lambda	0.445	0.498
Wspinaczkowy	0.447	0.502

Z tabeli wynika że optymalizatory poprawiają wyniki względem bazowego rozwiązania, ale nie różnią się znacząco między sobą.

Odchylenie standardowe między uruchomieniami

	Wspinaczkowy	Mu+Lambda
BALANCED ACCURACY Std	0.004392	0.011467
TEST LOSS Std	0.004295	0.012070
Best fitness Std	0.007138	0.009080
Subset size Std	83.930527	48.232078

Wykres “Figure 5: Najlepsze dopasowanie” pokazuje zmianę wartości funkcji loss na przestrzeni kolejnych kroków. Można zauważyć, że ze względu na selekcję ruletkową, Mu+Lambda zmienia wynik raz w jedną, raz w drugą stronę, ale oscyluje wokół tego samego poziomu. Algorytm wspinaczkowy rośnie przez pierwsze 100 kroków, a później się stabilizuje. Oba algorytmy osiągają lepsze wyniki niż rozwiązanie bazowe.

W tabeli “Figure 6: Rozmiar podzbioru” możemy zauważyć, że rozmiar podzbiorów w obu algorytmach stabilnie rośnie. Z połączenia tych dwóch obserwacji możemy wysnuć wniosek, że algorytmy optymalizacyjne znajdują coraz lepszy podzbiór treningowy. Jednak funkcja celu, która karze za zbyt duży rozmiar, powoduje, że na wykresie “Najlepsze dopasowanie” wyniki się nie polepszają. Polepsza się jednak zdolność modelu wyuczonego na wyznaczonym przez algorytmy podzbiorze. Zgadza się to również z wynikami z tabeli z wynikami algorytmów.

Podsumowanie

Możemy zauważyć ogólny trwały trend z delikatnymi fluktuacjami przy strategiach Mu+Lambda i Mu,Lambda (spowodowane selekcją ruletkową). W przypadku algorytmu wspinaczkowego i strategii One Plus One widzimy poprawę na samym początku. Nie oznacza to jednak, że eksperymenty do niczego nie prowadzą. Algorytmy odnajdują coraz lepsze podzbiory treningowe, co możemy zauważyć w tabelach opisujących wyniki na ostatecznym zbiorze testowym. Ogólnie rzecz biorąc, z eksperymentów wynika, że udało nam się znaleźć lepsze podzbiory do trenowania, lecz nie jest to spektakularna różnica.

W przypadku obu zbiorów danych wyniki są podobne. Różnice w pulapie wartości wynikają z tego, że nasz prosty model 3ChannelCNN jest na tyle małym modelem, że nie jest w stanie nauczyć się klasyfikować zbioru CIFAR-10 na wyższym poziomie. SimpleCNN radzi sobie lepiej na zbiorze FashionMNIST. Zdecydowaliśmy się jednak pozostać przy 3ChannelCNN ze względu na jego szybkość względem innych popularnych architektur.

Warto zauważyć, że najprostsze metody, czyli OnePlusOne i algorytm wspinaczkowy, dały najlepsze rezultaty.

Analiza odchylenia standardowego w obu zbiorach dla wszystkich metryk wskazuje, że różnice między uruchomieniami są statystycznie nieistotne. Dla każdego z algorytmów wyniki są stabilne i spójne, co potwierdza ich powtarzalność. Większe odchylenie standardowe dla OnePlusOne w kontekście rozmiaru podzbioru może wynikać z faktu, algorytm silnie zależy od wylosowanego osobnika początkowego. W związku z tym różnice między uruchomieniami mogą być bardziej widoczne. Choć odchylenie standardowe rozmiaru podzbioru wydaje się relatywnie wysokie w wartościach bezwzględnych (np. 84), to w kontekście średniego rozmiaru podzbioru wynoszącego około 4000 stanowi jedynie 2,1%. Oznacza to, że zmienność ta jest niewielka i nie ma istotnego wpływu na końcowe wyniki analizy.

Dostosowanie prawdopodobieństwa zmiany bitu przyniosło niewielką, ale zauważalną poprawę w wynikach. Główna wartość tej poprawy wynika z faktu, że udało się znaleźć lepsze podzbiory treningowe, jednocześnie utrzymując rozmiar podzbioru na zbliżonym poziomie, co wcześniej stanowiło problem. W przyszłych badaniach należałoby rozważyć dalsze rozwijanie tego podejścia i eksperymentowanie z różnymi strategiami dostosowywania prawdopodobieństwa w celu jeszcze lepszego balansu pomiędzy rozmiarem podzbioru a osiąganymi wynikami.

Zespół

Mateusz Ostaszewski 325203

Michał Sadowski 325221